

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4795/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Поповић, адвокат из ..., против тужене ОТП Bank a.d. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора и неоснованог обогаћења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 171/20 од 14.05.2020. године, у седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 171/20 од 14.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 171/20 од 14.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 1452/19 од 12.12.2019. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено је да је одредба члана 2. став 2.1. тачка 5. Уговора о кредиту за измиривање раније преузетих обавеза (рефинансирање) број: .. од 25.01.2016. године, а која гласи: „Административни трошкови банке: 16.000,00 динара једнократно, плативо на дан пуштања кредита у течај“ апсолутно ништава одредба уговора и да не производи правно дејство, што је тужена дужна да призна и трпи. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужилци плати трошкове у износу од 22.280,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања извршности одлуке, до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 171/20 од 14.05.2020. године, , одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда

потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиле као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита у фиксном износу од 16.000,00 динара и обавезана је тужена да тужилу исплати износ који јој је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, у односу на укупан износ одобреног кредита, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева у висини од 16.000,00 динара, који су тужилу наплаћени.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 15.10.2019. године, а вредност предмета спора означен је у овој парници износ од 16.000,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**